

dar sürdürüyor. Yazının sonunda Taşlıcalı Yahya Bey'in doğrandıkça artan ekmeği, bütün bir Türk şiirinin en güzel mazmunu gülü ve Albert Camus'nün *Büyüyen Taş*'ı aynı anlamda buluşuyor. Akay'ın eseri de bu ortak anlamdan yükseliyor.

Eserde çeşitli başlıklar altında Mehmet Âkif, Cenap Şahabettin, Yahya Kemal, Ahmet Hâşim, Behçet Necatigil, Cahit Zarifoğlu, Can Yücel ve Cenk Koyuncu gibi şairlerin bazı şiirleri incelenmiş. Yazar, inceleme konusu edeceği metinleri seçerken belli bir titizlik göstermiştir. Yazarın deyimiyle 'gözde şairlerin gözde metinleri' konu edinilmiştir bu incelemelere. Bu gözde şairlerin içinde Mehmet Âkif'e dolayısıyla gözde metinler içinde de *Safahat*'a "gözde" bir yer ayrıldığı da dikkat çekmektedir. Eserde Mehmet Âkif'e ve *Safahat*'a "Mukaddime", "Bülbül" ve "Leyla" gibi şiirler aracılığıyla altmış sayfaya yakın bir yer ayrılmıştır. Yazarın deyimiyle eserde "yapılmak istenilen şey, sözel dünya sakinlerinin (sözcüklerin, imgelerin, anlam namzetlerinin, vs.nin) mensup oldukları ahval ve ehvali anlamaya, gözlerinde saklı (gizlere ulaşmaya ve mazruflarını zarfın üzerine çıkarmaya çalışmak, inceleme ve/ya çözümleme

anında sözün derinliğine dalarak özü yüze çıkarmaya yardım etmek ve katkı sağlamaktır." (s. 12)

Doğrandıkça Artan Ekmek'te dik-kati çeken bir başka şey de, yazarının ele aldığı metne yaklaşırken başka disiplin ve kültürlerin birikimini yedeğine alarak işe girişmesidir. Böylelikle mesela "gül" mazmunu etrafında devirler arasında bir yolculuğa çıkan okuyucu; bazen tek bir yazıda, bazen de bütün bir kitapta şairlerin ait oldukları kültür dairesi, sahip oldukları zihniyet ya da ideolojiler ve bu unsurların oluşturdukları modern zamanın kültür katmanları hakkında fikir sahibi olabiliyor. Dolayısıyla okuyucu Hasan Akay'ın yordamıyla metinlere kimi zaman yatay, kimi zaman dikey; kimi zaman da hem yatay, hem de dikey bir perspektiften bakabiliyor. Bütün bunların ötesinde ve ayrı olarak Akay'ın bu metinleri, modern Türk edebiyatıyla okuyucu ya da uzman olarak ilgilenen kişiler için birer örnek metin olma özelliğine de sahip olarak duruyorlar karşımızda.

Bahtiyar Aslan**

** Dr., Muğla Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Araştırma Görevlisi.

Bir Dostunun Kaleminden Mehmet Âkif*

Mithat Cemal Kuntay'ın, ilk bas-kısı 1939 yılında Semih Lütfi Kitabevi tarafından yapılan *Mehmed Akif* kitabı, geçen yıl Timaş Yayınları tarafından *Mehmed Akif Hayatı-Seciyesi-Sanatı* adıyla bir kez daha yayımlandı. Aradan geçen yetmiş yıllık dönemde

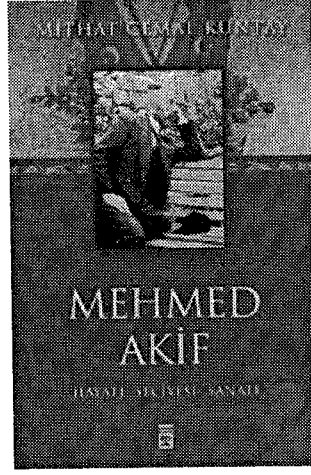
kitabın altıncı defa yayımlandığına dikkat edilirse, Mehmet Akif hakkındaki bu önemli eserin zaman içerisinde unutulmadığı anlaşılır. 2009 yılında bir kez daha Türk okuyucusunun önünde olan bu kitabı daha yakından tanımak, herhâlde bir kazanç olacaktır.

* Mithat Cemal Kuntay, *Mehmed Akif Hayatı-Seciyesi-Sanatı*, Timaş Yayınları, İstanbul, 2009, 464 s.

Mehmet Akif'le yakın bir arkadaşlığı olduğunu bildiğimiz Mithat Cemal, Türk edebiyatının tanınmış bir şairi ve romancısı olmaktan başka, bilhassa ömrünün son dönemlerinde edebiyat araştırmacılığına ilgi göstermiş bir yazar olarak da önemlidir. Onun tanıtacağımız kitabından başka, monografi türünde yazılmış *Nâmık Kemal: Devrinin İnsanları ve Olayları Arasında* ismini taşıyan hacimli bir kitabı ile *Sarıklı İhtilâlcî Ali Suavi* ismindeki diğer bir çalışması üzerinde de durulmalıdır. Hayatının son döneminde Sadullah Paşa ve Tevfik Fikret üzerine çalıştığını bildiğimiz Mithat Cemal'in bu çalışmalarını tamamlamaya ömrü vefa etmemiştir.

Mithat Cemal'in *Mehmed Akif* kitabını, onun diğer monografilerinden ayrı düşünmek gerekir. Gerek Nâmık Kemal, gerekse Ali Suavi ile ilgili çalışmalarında mümkün merteye zengin bir belge koleksiyonuna başvuran yazar, bu kitabını ise daha çok şahsî tecrübe ve hatıralarına dayandırmıştır. Bunun başlıca nedeni de yazarın Akif'e duyduğu aşırı derecedeki yakınlık olmalıdır. Mithat Cemal, Akif'i hiç şüphesiz yakın bir dostu olarak çok seviyordu; ancak onu başkalarının da sevmesini istediği anlaşılmaktadır. Onun bu isteğini, hem tanıtacağımız kitabın daha sonra da üzerinde duracağımız bazı bölümlerinden, hem de *Üç İstanbul* romanından anlamak mümkündür. Mithat Cemal, *Üç İstanbul* romanındaki Şair Raif karakteriyle büyük ölçüde yakın dostu Akif'i anlatmak istemiştir. Ancak o, bunu yeterli görmemiş olacak ki ayrıca bir kitap yazarak dostuna karşı gerçek bir vefa örneği göstermiştir.

Mithat Cemal, kitabını, isminden de anlaşıldığı gibi üç ayrı bölüme ayırmıştır. "Hayatı", "Seciyesi" ve "Sanatı" başlıklarından oluşan bu üç

bölüm, ayrıca kendi içinde de birçok alt başlıklara ayrılır. Aslında yazar, kitabının tamamını, hem birbirlerini tamamlayıcı hem de birbirlerinden bağımsız gibi duran bu küçük bölümlerden oluşturmuştur denebilir. Kitabına herhangi bir "giriş" ya da "önsöz"le başlamayan yazar, "Bir Yazı Odası" başlıklı ilk bölümde, Akif'i nasıl tanıdığını anlatır. Aslında bu bölüm, o dönem kültür hayatı hakkında az çok bilgi sahibi okuyucular için oldukça tanıdık. Çünkü yazar, Akif'i İbnü'l Emin Mahmut Kemal Bey'in konağındaki bir odada tanımıştır. Herhâlde bu konak, o dönemde birçok ismi yan yana getirerek böyle kalıcı dostlukların kurulmasına vesilen olan önemli bir tarih şahidiydi. Akif'i burada tanıyan yazar, onun şair olduğunu öğrendikten sonra hakkında küçük de olsa bir soruşturma yapar. Duydukları, bu ilginç edebiyatçıyı tanımak isteğini artırır. Herkesin gördüğü bir Akif vardır; ancak nihayet o da tanıdıkça yeni bir Akif görür ve onu sever. Hakkında bu yazıyı kaleme aldığımız kitabında da sevdiği Akif'i tanıtmaya çalışır.

Kitabın "Hayatı" başlığını taşıyan bu ilk bölümünde, Akif'in çeşitli hâl-

lerini, özelliklerini ve hayatının kimi dönemeçlerini takip etmek mümkündür. Burada onun hayatının kronolojik bir özetinden çok, kimi küçük anekdot ve hatıralarla sınırlı bir panoraması oluşturulmaya çalışılır. Bu panorama, onu farklı yönleriyle tanımak açısından oldukça dikkat çekicidir.

Bu bölümde öncelikle üzerinde durulan konu, Akif'in dine olan bakışıdır. Dindarlığı herkes tarafından bilinen Mehmet Akif, Peygamber'i âdeta babası gibi görür ve ona yapılan saldırıları asla affetmez. Burada yazarın üzerinde durduğu bir başka nokta da Akif'in o dönemde kimleri okuduğu ve hangi edipleri sevdiği meselesidir; özellikle Servet-i Fünûnculara karşı beslediği hayranlık önemlidir. Akif, daha sonra şiddetli bir kavgaya tutuşacağı Tefik Fikret'ten ve o dönemin büyük şairi Abdülhak Hamid'den övgüyle bahseder; belli ki onları zevkle okur. Ayrıca o dönemde Fransızcaya çalışan ve Fransız edebiyatını ciddi biçimde okuyan Akif, bu yönüyle Mithat Cemal'i de şaşırtmıştır. İlk başlarda, yeni tanıştığı bu dostunu küçümsemeye havasında olan Mithat Cemal, onun hem kendi edebiyatımıza hem de Fransız dili ve edebiyatına hakimiyetini gördükçe içten içe düşüncesini değiştirir ve başlangıçtaki küçümseme kısa zamanda bir hayranlığa dönüşür.

Yazar, Akif'in hayatını anlattığı bu bölümde, onun hayatının maddî tarafları üzerinde de durur. "Kovadis" başlıklı kısımda, şairin hayatını idame ettirebilmek için memuriyette bulunmaktan başka, Halkalı Mektebi'nde hocalık yaptığı ve kimi zenginlerin çocuklarına da özel ders vermeye çalıştığı ifade edilir. Akif, bu koşturmaca içinde Fransızcasını ihmal etmez, akşamları da mutlaka Fransızca bir şeyler okumaya dikkat eder. Akif'in hemen herkesçe bilinen bir tarafı gururu-

na düşkünlüğüdür. Yazar, "Bekletilen Adam" başlıklı bölümde, onun bu tarafını anlatırken şairin hayatta en kıymet verdiği şeyin gururu olduğunu ifade eder. Akif, İttihat ve Terakki'ye katılır; ancak hem prensipleri gereği hem de günlük politik kavgalardan uzak kalması nedeniyle İttihatçılarla iyi anlaşamaz. Aslında o, bu yönleriyle daha sonra çok kırıcı bir polemige gireceği Fikret'e de benzemektedir.

Akif'in o dönemde yetişen genç edebiyatçılara bakışı çok olumludur. Kendisinin aksine aruz ölçüsüyle yazmayan, hatta hece ölçüsünü yerleştirmeye çalışan Beş Hececiler'le ilgili değerlendirmelerinden de onları beğendiği anlaşılır. Bu bölümün "Çocuklar" başlıklı kısmında belirtildiğine göre şair, gençlerin Türkçelerini temiz bulur ve onları teşvik etmekten yanadır. Gururuna fazlasıyla düşkün olan bu şair, aslında tenkide açık bir yapıya sahiptir. "Bir Tenkit Bir Takdir" başlıklı bölümde Mithat Cemal, Akif'in şiiriyle ilgili Celal Sahir'den gelen eleştirileri zamanla kabul ettiğini ve onları düzeltme yoluna gittiğini ifade eder. Daha önce övgüyle bahsettiğini söylediğimiz Tefik Fikret hakkındaki düşünceleri ise zamanla değişir. "Zangoç ve Molla Sırat" başlıklı kısımda, Akif'in Fikret'e olan kızgınlığı söz konusu edilir. "Tarih-i Kadîm"deki mısralar Akif'i çok kızdırmıştır. Daha önce Peygamber'e olan bağlılığından bahsettiğimiz Akif, Fikret'in sözünü ettiğimiz şiirindeki bazı mısraları Peygamber'e hakaret olarak kabul eder ve onu affedemez. Bu kızgınlığını, hem sözleriyle hem de yazdıklarıyla gösterir.

Birinci bölümde yer alan "Ankara'da" başlıklı kısım, ayrıca üzerinde durulmayı gerektiren bir öneme sahiptir. Millî Mücadele'nin başlamasından sonra İstanbul'da durmayan ve Ankara'ya geçen Akif, kitapta da belirtildiği

gibi İstiklâl Savaşı'nın çok önemli bir figürüdür. Bu kısımda, onun Ankara'daki Taceddin Dergâhı'na yerleşmesi ve Meclis'teki faaliyetleri söz konusu edilir. Aslında Akif, iyi bir politikacı değildir; Meclis'te geçirdiği dört senelik dönemde hemen hiç konuşmaz, günlük politika hakkında beyanat verdiği hemen hiç görülmez. Ancak onun İstiklâl Marşı'nı yazması, âdeta Meclis'e damga vurması vesile olur. Bu büyük eser için düzenlenen yarışmaya hatırı için katılan Akif'in, şiiri birinci seçildiği hâlde bunu Meclis kürsüsünden okumaması, bu görevin Hamdullah Suphi tarafından yerine getirilmesi, üzerinde önemle durulması gereken konulardır. Akif'in bu mütevazı tavrı hayatının her döneminde kendisini gösterir. Mithat Cemal'in evindeki "Asım Günü"nde kendi şiirlerini okumaktan çekinmesi de onun yine bu tavrının bir yansımasıdır.

"Hayatı" bölümünün son kısımları ise Akif'in hastalığı ve ölümü ile ilgilidir. Uzun yıllar Abbas Halim Paşa'nın misafiri olarak Mısır'da kalan Akif, hastalığının artması üzerine İstanbul'a gelir. Bir süre tedavi gören şairi bu arada dostları da yalnız bırakmaz. Mithat Cemal de her gün onu ziyaret ederek sağlığı hakkında düzenli bilgi alır. Bu bölüm, Akif'in ölümü ve cenaze töreni ile ilgili ayrıntılarla sona erer.

Mithat Cemal, kitabının ikinci ana bölümü olan "Seciyesi" başlığı altında ise yakın bir dostu olarak Mehmet Akif'in karakter özellikleri hakkında ayrıntılı bilgi verir. "Kur'anlı Ev, Pehlivanlı Mahalle, Rasathaneli Mektep" başlıklı kısımda, şairin doğduğu ev, anne ve babasıyla olan ilişkileri; yetiştiği mahalle, bu arada pehlivanlığa olan merakı ve pozitif bilimleri de öğrenmesini sağlayan okulu hakkında detaylı denebilecek bilgiler yer alır. Yazara göre Akif'in seciyesi, bu üç nokta-

dan, Kur'anlı evden, pehlivanlığı öğrendiği mahalleden ve ilk gittiği okullardan doğmuştur. O kadar ki Akif kitapta "Kur'an şairi" diye nitelenir. Bu, Akif hakkında yapılmış önemli bir tespittir. Sonraki dönemde bir "karakter abidesi" şeklinde nitelenecek Akif'in yetişme tarzı, hiç şüphe yok ki önemli bir bahistir. Mithat Cemal, onun seciyesini oluşturan diğer unsurları sayarken özellikle seyahatleri üzerinde durur. Bursa, Edirne, Adana, Şam ve Halep'e yaptığı seyahatlerinde memleketi tanıdığı anlaşılın Akif, özellikle I. Dünya Savaşı yıllarında gönderildiği Berlin'de de Batı dünyasını tanıma fırsatı bulmuş olmalıdır. Akif'in musiki düşkünlüğü de kitapta üzerinde durulan konular arasındadır. Onun Neyzen Tefik'ten aldığı ney dersleri, o arada Şerif Muhiddin'le olan özel dostluğu, bu konuyla ilgili ayrıntılardır.

Bu bölümde üzerinde durulan bir başka önemli nokta da Akif'in Atatürk'le olan ilişkisidir. Akif'e verildiği söylenen Kur'an tercümesi görevi, bu konuya ilişkin çıkan dedikodular ve Atatürk'ün Akif'e bakışı bu noktada önem kazanır. Şairin uzun yıllar Mısır'dan dönmemesi ve üzerine aldığı Kur'an tercümesini de tamamlaması, dedikoduların artmasına neden olur. Ancak Akif'in Atatürk'e bakışı nettir. O, Kurtuluş Savaşı'na bizzat şahit olduğunu ve bu mücadelenin de Gazi sayesinde kazanıldığını, az yaptığı bir şekilde, yemin ederek ifade eder.

Mithat Cemal, Akif'in dostları ve düşmanları hakkında kendince bir kategori oluşturur ve onun giyabındaki dost ve düşmanlarını sıralar. Akif'in giyaben dostları, şahsen tanımadığı ancak hayatlarındaki bir davranışı nedeniyle takdir ettiği insanlardır. Mesela Plevne Müdafii Gazi Osman Paşa bu isimlerden biridir. Giyaben düşmanları arasında dikkat çe-

ken bir grup da Abdülhamid'e körü körüne tapıldığını söylediği Şeyhülislâmlardır. Bu nokta üzerinde durmak gerekir. Dindarlığı ile bilinen Akif'in Şeyhülislâmlık makamına bağlı olacağı açıktır. Ancak o, İslâmcı bir padişah olarak da bilinen II. Abdülhamid'in karşısında yer almıştır. Dolayısıyla ona bağlılık gösteren Şeyhülislâmların da yazar tarafından onun gıyabî düşmanları olarak kabul edilmesi, herhâlde yanlış bir sınıflandırma değildir. Kitapta da belirtildiği gibi Akif, hayatının sonuna dek Abdülhamid karşıtlığında ısrar etmiştir. O, Sultan Reşat'a kızar, Sultan Hamid'den nefret eder, Vahdettin'e ise hem kızar hem ondan nefret eder.

Mithat Cemal, kitabının kimi yerlerinde Akif'in Müslümanlığı üzerinde dururken onun önemli bir tarafına dikkat çeker. Buna göre Akif, bir tekke değil, cami Müslümanıdır. Özellikle bu nokta üzerinde durulurken Akif'in kimi şiirlerinden alıntılar yapıldığı görülür. İslâm'ın tasavvufi yorumuna da itibar etmeyen Akif'in daha katı bir din yorumundan hareket ettiği anlaşılır. O kadar ki onun bu tavrı İstanbul'u sevmek noktasında da kendisini gösterir. Akif, İstanbul'u Sultan Selim Camii'nden başlatır Galata ve Beyoğlu gibi dinî hayatı yoğun olarak yaşamayan semtlerden hazzetmez. Yeni ve eski İstanbul'u birbirinden ayrı tutar ve tavrını eski şehirden yana kullanır. Mithat Cemal, kitabının "Seciyesi" kısmında, bilhassa Akif'in ahlakı üzerinde durur. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Akif'in sonraki yıllarda da bir "karakter abidesi" olarak değerlendirilmesinin başlıca nedeni, onun üstün bir ahlak anlayışına sahip olmasıdır. Mithat Cemal'e göre o, her şeyin emanet edilebileceği güvenilir bir dosttur.

Mithat Cemal, kitabının son bölümünde Akif'in sanatı hakkında ayrıntı-

lılara yer verir. "Sanatının Rengi" başlıklı kısımda Akif'in şiirinin esrarengiz olmadığını söyleyen yazar, aslında onun şiiri için en önemli nitelermelerden birisini de kullanmış olur. Yazara göre Akif'in şiirinde vezin ve kafiye-nin önemli bir rolü vardır. O kadar ki onu aruz ölçüsünün Mimar Sinan'ı olarak niteler. Böyle olmakla birlikte Akif, hece ölçüsüne de karşı değildir. Hatta daha önce de belirttiğimiz gibi, zamanında hece ile yazan gençleri takdir de etmektedir. Onun kesin olarak karşı olduğu şeyler, "sanat için sanat" düşüncesi, mazmunculuk, ahlaksız ve taklitçi edebiyattır. Mithat Cemal, Akif'in sanatı üzerinde dururken önemli bir noktaya temas eder. Ona göre Akif'in kudretli ya da zayıf tarafı, şiirlerinde mutlaka bir konunun bulunmasıdır. Akif, mutlaka gördüklerini yazardı. O kadar ki onun gözünde sanat, realitenin zümreleşmesiydi.

Mithat Cemal, daha önce de belirttiğimiz gibi, çok yakın bir dostu hakkında kaleme aldığı bu kitabında, zaman zaman dostunu müdafaa da etmiştir. "Yanlış Anlaşılan Adam" başlıklı kısımda, Akif'in zamanında yeterince anlaşılabilen ve gerektiği gibi değerlendirilemeyen bir şair olduğunu söyleyen yazar, onun İstanbul'da hoca, Mısır'da Hristiyan zannedildiğini söyleyerek bu konuda yaşanan ifrat ve tefriti de açıklamış olur.

Epeyce hacimli olan, fakat bizim yazımızın kapsamında sınırlı şekilde değerlendirebildiğimiz bu kitap, ilk basımının üzerinden yetmiş yıl geçtiği hâlde önemini korumaktadır. Mithat Cemal, kitabında kimi zaman fazla yakınlık ifade eden bir dil kullanıyor ve zamanında yanlış anlaşıldığını düşündüğü dostunu müdafaa kalkışıyorsa da bu durum kitabın önemini azaltmaz, düşüncesindeyiz. Her şeyden evvel önemli bir kaynak olarak kabul edi-

lebilecek bu kitap, Akif'in sanatı hakkında o dönemde yapılmış değerlendirmelere ulaşmayı sağlamak kadar, onun yetiştirme tarzı ve karakteri hakkında çok değerli bilgiler de vermektedir. Ölümünün üzerinden geçen yetmiş yılı aşkın zamandan sonra "İstiklâl Marşı" şairini daha iyi anlayabilmek için, herhâlde onu gerçek anlamda ta-

numak, bütün yönleriyle öğrenmek gerekir. Mithat Cemal'in bu kitabı, bilhassa Akif'i daha az tanıdığımı düşündüğümüz genç nesle, onu daha yakından tanıyabilmek ve doğru anlayabilmek için önemli bir fırsat sunuyor.

Gürkan Yavaş**

** Arş. Gör., Kocaeli Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü.

Şiir Tahlili Teori - Uygulama*

Modern Türk edebiyatı bilimiyle uğraşan hemen herkesin yanında ortak bir yargıya sahip olduğu ender isimlerden biri de Prof. Dr. Şerif Aktaş'tır. Şerif Aktaş, akademik camiadaki saygın yerini yetiştirdiği öğrenciler ve yazdığı eserlerle pekiştirmeye devam ediyor. Aktaş'ın son olarak Akçağ Yayınları arasında *Şiir Tahlili Teori-Uygulama* adlı eseri yayımlandı. 2009 yılında yayımlanan eser 5 ana bölümden ve 280 sayfadan oluşmaktadır.

Eser önsözde de belirtildiği gibi Şerif Aktaş'ın ders hazırlıklarının ve notlarının düzenlenmesiyle meydana gelmiştir. Aktaş, edebiyat eğitimi alanında metnin esas alınması gerektiği düşüncesini sürdüren akademisyenlerden biri. Bu hususta öncelikle halledilmesi gereken birtakım temel problemler olduğu görüşündedir. Öncelikle edebî metnin başka metinlerden farkının ortaya konulması gerekmektedir. Eserin birinci bölümü bu meseleye ayrılmıştır.

Eser, adından da anlaşılacağı üzere iki ana bölümden oluşmaktadır. Teori kısmı "Edebî Metin ve Özellikleri" ile "Şiir İnceleme Yöntemi Üzerine" adlı alt başlıklardan meydana gel-

miştir. "Edebî Metin ve Özellikleri" bölümünde yazar öncelikle edebiyat ve metin kavramlarını açıklamış, ardından da edebî metnin pek çok özelliğine temas ederek bazı temel kavramlarla ilişkisini ortaya koymuştur. "Şiir İnceleme Yöntemi Üzerine" adlı ikinci alt başlıktaysa yazar öncelikle manzume ve şiir arasındaki farklılıkları değerlendirmiş, ardından şiirin hangi başlıklar altında tahlil edilmesi gerektiği üzerinde durup bu başlıkları tahlil kısmından önce ayrıntılarıyla ele almıştır. Bunlar; "Şiir ve Zihniyet", "Şiirin Yapısı", "Şiirin Teması", "Şiirin Dili", "Şiirde Ahenk" şeklinde sıralanmıştır. Böylelikle teori kısmı sona ermiş, uygulama kısmına geçilmiştir.

Uygulama bölümünde yazar, edebî eserin eskisi yenisi olmadığı düşüncesiyle Türk şiir tarihinin farklı dönemlerinden örnek birkaç metin seçmiş ve tüm bu metinlerin aynı metotla çözümleneceğini göstermek istemiştir. "En Eski Türk Şiiri" ile başlayan yazar burada *Divânü Lûgati't-Türk* ten seçtiği bir metinle birlikte Uygur dönemiyle ilgili iki metne yer vermiştir. Yazar, "XIII. yy.dan XIX. yy. ortalarına kadar olan devirden Kayıkçı Kul Mustafa,

* Prof. Dr. Şerif Aktaş, *Şiir Tahlili Teori - Uygulama*, Akçağ Yayınları, Ankara, 2009, 280 s.